

I det hele taget synes jeg, at der kunde være Grund til i Fremtiden at tage det under meget nøje Overvejelse, inden man bevilgede en Forsamling som denne saa store Beløb fra Statens Side. Hvad er det for Mænd, som have staaet i Spidsen for Sagen? Hvor ere de komne fra? Ja, det er vel en saadan selvbestalt Komite; i hvert Tilfælde er det jo ikke Folk, som Statsmagten har nogen Indflydelse paa. Vi have ikke valgt dem eller været med at vælge dem, og Staten har ingen Repræsentanter haft til at varetage sine Interesser. Men det er en Komite af fremragende Mænd med bekendte Navne, som stille sig frem ved denne Lejlighed som for Resten ved saa mange lignende Lejligheder, og det er dem, som forvalte de store Pengemidler, som komme ind. Og det er jo let at være Komite under saadanne Forhold som disse, hvor man kan lave Fester, træffe forskellige Arrangements og flotte sig saa meget, man lyster, fordi man ved, at man har Statskassen i Ryggen. Paa den Maade kan jo enhver være Festarrangør, naar han ved, at Statskassen staar bagved og skal betale Gildet. Og det er altsaa det, som er Tilfældet her, at nu, da det viser sig, at de ved den slette Økonomi, de have anvendt, ere komne i denne store Underbalance, vide de intet andet Sted at ty hen end at komme til Statskassen, fordi de vide, at herinde ere vi godmodige nok til at ville dække de Dumheder, de have begaaet. Og særlig kan jeg da holde mig til dette ene, bestemte Punkt, hvor de vragede det billigste Tilbud, fordi de ikke ønskede, at netop disse Folk skulde have Arbejdet, saa at de kunde lægge deres Had over for Arbejderne for Dagen samtidig med, at de derved kunde komme til at gavne Mestrene, og saa brøde de sig ikke om, hvad det kostede. Nu er det altsaa Statskassen, der bagefter kan faa Lov til at betale. Jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til, hvad den ærede Ordfører sagde, at der i Fremtiden burde hengaa en længere Tid mellem disse Landmandsforsamlinger. At afholde dem hvert 5te eller 6te Aar synes jo at være en meget kostbar Historie for Statskassen. Naar den saaledes som her skal ofre henimod 207,000 Kr., er det en Udgift, som man ikke kan ønske skulde komme igen for hurtigt, og derfor kan jeg ogsaa slutte mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte, at der maatte hengaa en længere Aarrække, inden vi atter begynde med at lave den Slags Fester. Det, som Flertallet har foreslaaet, nemlig at give

100,000 Kr. dertil, har jeg ikke villet være med til. Flertallet har altsaa ikke villet gaa med til det hele, men vil have, at Komiteen dog skal føle Smerten lidt, at Komiteen dog skal forstaa, at man ikke kan flotte sig med at lave Fester og stole paa Statskassen, men at dog ogsaa deres egne Pengepunge faa Lov at bære lidt af Udgiften, og Flertallet vil altsaa have, at de skulde bære disse 10,000 Kr. Jeg synes, at det er for lidt for disse Folk. Derfor har jeg ikke villet gaa med dertil, og jeg mener, at de meget godt kunne bære de 70,000 Kr., saa kan Statskassen bære de 40,000 Kr. Naar Dækningen af disse 70,000 Kr. bliver fordelt mellem Komiteen — hvordan de ville klare det, bliver deres Sag — ville de faa den rette Forstaaelse af, at man en anden Gang ikke kan flotte sig med Statskassens Penge, men at man har at anvende større Økonomi, saa at man faar Indtægt og Udgift til at balancere. Det vilde naturligvis være haardt, om de faa Mænd, som have udgjort Komiteen, og som rimeligvis have udført et meget stort Arbejde, skulde dække hele denne Underbalance. Jeg har tiltænkt dem 70,000 Kr. at dække, men jeg antager ikke, at vore Landboforeninger ville lade disse Folk i Stikken. Jeg vilde anse det for en Æressag for disse Foreninger, naar Komiteen henvendte sig til dem og gjorde ordentlig Rede og Regnskab for, hvad der er sket, at bære en Del af dette Underskud. Ligeledes vilde jeg finde det naturligt, om f. Eks. vore Svineslagterier, som i Forvejen ikke have ofret mere end 100 Kr. paa denne Sag, toge deres Part af det store Underskud, altsaa at Komiteen i Forbindelse med Landboforeningerne, i Forbindelse med de store Agrarinstitutioner bar dette Tab. Det er ikke Ret at forlange, at de øvrige Skatteydere skulde være med til at dække saa store Underskud som det, der er fremkommet her. En Ting kunde jeg ønske at faa fremhævet endnu nemlig dette, at Staten, hvis vi oftere gaa til Afholdelse af saadanne Landmandsforsamlinger, da maa sørge for virkelig at faa en Repræsentation inden for den Ledelse, som har med Landmandsforsamlingen at gøre, at det ikke bliver overladt til saadan en selvbestalt Komite, paa hvilken Staten ingen Indflydelse har. Jeg synes, at man kan forlange, at, naar Staten skal betale en Trediedel eller over en Trediedel af den samlede Indtægt, Landmandsforsamlingen har, kunne vi ogsaa gøre Fordring paa, at Statsmagten var repræsenteret i den øverste Ledelse, saa at den der